

PARTICIPATIEWET

Nik wil aan de slag met de zorg, maar zullen we weten ook

Participatie voor iedereen

Ik ben een vlotte jongeman van 25 jaar en zelfstandig wonend in 's-Hertogenbosch, die dolgraag wil participeren. Alleen wordt participeren in een betaalde baan in de Nederlandse maatschappij mij vrijwel onmogelijk gemaakt. Ik kan hier zelf weinig aan veranderen vanwege een permanente hersenaneurose. Geboren als gezonde baby, liep ik op 2-jarige leeftijd een hersenliesontsteking op.

Ondanks mijn beperkingen, is mijn instelling positief, ben ik nieuwsgierig en sta ik open voor nieuwe dingen. Mijn werkmoraal is gezond en ik houd van aanpakken. Ik woon zelfstandig en laat me van mijn beste kant zien. Persoonlijk heb ik niet eens zoveel last van mijn eigen beperkingen; ik kan er prima mee leven.

Wat echter minder prima gaat, is het participeren op de arbeidsmarkt... ik word gek van alle regeltjes en voorwaarden, die mij overal van uitsluiten.

Ik weet heel goed wat ik wil en wat ik kan; ik ben creatief, begripvol en ik heb veel inlevingsvermogen, ik ben zorgzaam, warm, goed met kinderen en met mensen in het algemeen, ik ben behulpzaam, initiatiefrijk, een doorzetter, probleemoplossend en persoonlijk. Ik word er blij van, als ik anderen kan helpen. Daar wil ik veel voor doen. Door de hulp die ik zelf ontvang heb, in mijn ontwikkeling, kan ik anderen goed helpen. En door hetgeen ik bereikt heb op persoonlijk vlak, voel ik het als een soort roeping, om anderen ook terug te helpen. Ik wil niet focussen op mijn beperkingen, maar op mijn talenten, die ironisch genoeg mede door mijn beperkingen mooi ontwikkeld zijn.

Natuurlijk heb ik aandachtspunten en leerpunten; ik heb meer tijd nodig voor sommige taken, bijvoorbeeld als er gezeten moet worden. Het schrijven van een brief zoals deze, kan ik ook niet zonder hulp. Het accepteren van mijn handicap gaat best goed, maar het valt me soms nog zwaar.

Ik hoop dat mijn signaal opgepikt wordt, en dat dit positieve gevolgen gaat hebben voor mensen zoals ik. Zodat al die onbenutte talenten zinnig aangewend kunnen worden.

Met vriendelijke groet,
Nik van Hoogstraten

Beitje Nik,

Ik heb je brief gelezen. Bewonderenswaardig hoe je veel positieve energie door het leven gaat. En goed dat je je niet laat kisten door wat er op je pad komt. En dat me jouw verhaal kan je aan hoe bestag het arbeidsperspectief van (vroeg) gehandicapten is. Ik ben anders van indruk daarvan en ik wil je graag persoonlijk alles vertellen om inwoners, onder wie ook jongeren aan het handcap-zoektocht, doet te zien nemen in plaats van te blijven hangen in onmogelijkheden. Ik hoor graag jouw ervaringen daarmee. We spreken elkaar binnenkort!

Met vriendelijke groet,
Wethouder Huib van Olden

Nik van Hoogstraten wil vooruit, maar hij wordt steeds op zijn beperking afgerekend. Tijd voor een missie.

door Tom Tackes

Als Nik van Hoogstraten weer eens mag aanschuiven bij een of andere instantie, vraagt hij eerst wat de beperking van de functionaris aan de andere kant van het bureau is. „Ehm“, stamelt de man van het UWV luss, „ik heb sinds kort een bril nodig.“ Zegt Nik. „Zet die afwant maar op dat. Ik wil namelijk gezien worden.“ Nik, een 25-jarige buschauffeur met niet-aangeroerde hersentellen, is hard bezig zichzelf in de kijker te spelen en met hem een leger aan poppetjes. Wajongers. Na zeven jaar van vooruit willen maar steeds weer afgeremd worden op beperkingen waar hij zelf amper last van heeft, is Nik het best. „Ik wil bij de samenleving horen en niet langer van het kastje naar de muur gestuurd worden: UWV, gemeente, ondersteuningsinstanties.“

Dus verving Nik, die 5 in het logo van Superman door de P van Participeren. Maakte hij een website en Facebookpagina aan, die uit moeten groeien tot een digitaal platform voor 'beperkte jongeren met onbeperkte creativiteit'. En klonk hij in de pen, op zoek naar 'ambassadeurs'. Op het stadsniveau, vier ministeries en diverse redactiebureaus landde zijn brief onder de noemer 'Participatie voor iedereen'.

„De druppel die de emmer deed overlopen, was dat ik werd afgewezen voor een opleiding tot badmeester. Het UWV wilde niet betalen omdat het Sportium, ondanks alle goede wil, geen baangarantie af kon geven. De reden was mijn epilepsie. Eens in de maand ben ik even afwezig, maar dat kan ik prima aanvangen. Het hyperactieve is dat ik voor al mijn vrijwilligerswerk nog nooit vanwege die epilepsie ben afgeweerd. Zo draai ik al jaren vanachter het fornuis een kookclub voor basisschoolkinderen.“ Voor arbeidsbeperkten als Nik stelde het sociaal akkoord, vorig jaar gesloten door overheid, werkgevers en werklozen 125.000 extra banen in het vooruitzicht. Het vielhet werd de Participatiewet. Met een jaants maakt die gemeentes verantwoordelijk voor het matchen van banen en beperkten. Casus dat lukt? Sceptis overbeest bij een wensschapper als Marcel Cator, die voorspeld dat de gemeentes door hun krappe budgetten de arbeidsmarkt niet open gaan breken voor personeel met een wijkje. Voor wie het speciaal onderwijs afsluit, ziet Canoy de bijstand opdoemen, nu de Wajong is opgebouwd door participatiewet. Illustratie is ook de reactie van een doecente uit het speciaal onderwijs op de zorgopniet van het Brabant Dagblad.

„Ik vold me niet beperkt“, zegt Nik van Hoogstraten. „Ik heb mij eigen woonruimte, een vaste vriend, uitgebreide sociale contacten. Na nog die baan.“ foto: Marc Bokros

„Mijn leerlingen met een handicap kunnen niet aan werk komen. Zelfs een stagelast vinden is moeilijk.“

Als het bedrijfsleven erkent blijft schertsen, krijgen ondernemingen met meer dan 25 werknemers een quotumstelling aan hun broek. Tot daarvoor zijn het juist de kleine ondernemers die arbeidsbeperkten een kans bieden. Blijk uit recente cijfers van OV&L, branchegenootsatie voor wie mensen met een handicap naar de arbeidsmarkt toedelen. Van de 3000 arbeidsgehandicapten, Wajongers vooral, die OV&L-leder vorig jaar met succes ondersteunden, vond te procent zijn baan in het midden- en kleinbedrijf. Vaak gaat het om winkeliers die hun sociaal hart laten spreken en een gehandicapte uit de eigen omgeving een contract gamen.

Dat er nog veel werk aan de winkel is, beest ook FNV-bestuurder Leo Harveldt ter-deeg. „Maar zeven op de honderd werkge-

66 Ik wil bij de samenleving horen, elke dag zinnig bezig zijn

Nik van Hoogstraten

vers hebben ervaring met arbeidsgehandicapten.“ Toch vertrouwt Harveldt erop dat gemeentes de poorten van de arbeidsmarktregio's voor gehandicapten openen. Maar die moet we dan wel weten te vinden“, zegt Harveldt geregeld uit de mond van werkgevers op te vangen. „Daaron is dit initiatief van Nik ook zo waardeloos. Prima als jongeren met een beperking naar voren treden.“ Als ze dan maar wel gehoord worden, valt FNV. Apeldoorns vanuit haar coaching-praktijk aan: „Jongeren voelen zich vaak niet serieus genomen. In plaats van te vragen hoe de situatie me is, wordt er direct het dossier bijgepakt en een stempeletje aan gebogen. Dat heb ik ook gezien in de jaren waarin ik NK begeleidde.“

Dat hij met zijn achterlating niet de makelij was, weet Nik maar al te goed. „De school waar ik zat, was onder mijn mijn-luss. Het frustrerende me bijvoorbeeld ook dat ik elke dag met een taubusje werd opgehaald, terwijl mijn broer riosson ging nemen. Sta eens wat positiever in het leven“. Kreeg ik steeds te horen. Nou, dat ben ik gaan doen. Ik begon aan een studie-met-terlijke vormgeving, presentatie en communicatie op de Rood Panen in Tilburg. Eraren en de creëren zijn prima af, maar door mijn dyslexie en dyscalculie zat een diploma er niet in. Weer zo'n regelgie. „Nik ging gratis strages lopen, hopen op een baan die past bij zijn ambitie om met mensen te werken. „Bij Cello waste ik de billen van een meisje dat ik nog van het taubusje kende. Ik kreeg er kippetje van. Nik kan hoever te bent gekomen, zei ik tegen mezelf. Maar het bleef optiesie bij te gaan. Geen papieren immers.“

82 hd.nl/zorg Bekikt het dossier over de veranderingen in de zorg